

Szeret minket a Jóisten, adott disznót, ha nem nekünk, akkor a szomszédnak, sógornak, rokonnak, aki ad kóstolót.

Jómagam az év 365 napjában napi háromszor vagyok képes szalonnát enni, füstölve, abálva, sütvé, egyszer még nyersen is megkóstoltam, ez azért nem nekünk való, ezt hagyjuk ki.

A rendes szalonnában van egy kis húscsík, ami a rendes mészáros keze munkáját dicséri, a rendes szalonnát megáztatják sós vízben, a rendes szalonnát megfűstölik, a rendes szalonnát bepaprikázzák és megfokhagymázzák, a rendes szalonna kemény és omlós, mint a mogyoró, a rendes szalonnának a bőréhez képest a rágógumi tápos úri faxni.

Ha nem rendes a szalonna, akkor is tud finom lenni, lehetőleg ne legyen két ujjnál vastagabb.

Ha vastagabb, akkor is lehet finom.

Ha én költő lennék, ami nem vagyok, bármennyire elvetemült is legyenek, ódát írnék a szalonnához.

Próbáljon csak meg egyszer valamiféle elvetemült vegetáriánus fehérnép szűzptyókalevest vinni például egy csángó kaszásnak. A kórházi kezelés felét állom.

És most szívéhez kaphat mindenféle orvos, egészséges életmód hirdetője, a Krisna-hívőkről nem is beszélve. Nem én mondom, a történelem mondja: lényegesen kevesebb ember halt meg a szalonna miatt, mint ahányan amiatt, hogy nem volt szalonnájuk se'.

A disznónak, ami amúgy szimpatikus állat, és ilyenekkel már megtanultunk együtt élni a világnak ezen szegletén, egyetlen célja van: táplálni bennünket. Semmiféle más szerepe nincs az evolúciós láncban. Ha a disznók kihalnának, amitől Isten is őrizzen bennünket: mindössze „csak” az emberiség jobbik része halna meg, és maradnának utánunk a planktonok, ami engem speciel kicsit vigasztal.

Gyimesi ember lévén még annyit mondanék, hogy aki nem tud bicskával, házikenyérrrel, jó túróval és vereshagymával szalonnát enni, az tekintse magát a civilizációs versenyfutás örök vesztesének.

Mert nemcsak hogy nem él egészségesebben, de ha ezt a Székelyföldön szóvá teszi, hosszú életű sem leszen ezen a földön. Joggal.

Éljen hát a disznó. Éljen a szalonna. Éljen minden, ami éltető disznóság számunkra!

Illetve haljon a disznó, hogy lehessen szalonna.

Megbecsüljük, és én még egy korty pálinkát is hajlandó vagyok inni a disznó emlékére, mert mégiscsak barátunk a táplálkozási láncban.

De finom, szegény, finom, finom...

Kollár Árpád

SOSE EGYÉL BUREKET!

Bácskai Magyar Trolltár TOP 10:

Dani Zoltán, a burekpék, aki levette a lopakodót

I.

A Sajnálatos Trianoni Eseményeket követően a szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyar írók összedugták a fejüket. Rövid, ám annál szövevényesebb vitát követően úgy határoztak, hogy csakis ők, a szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyar írók menthetik meg a kétségek közt hánykolódó szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyarságot.

Igen egyszerű recepttel álltak elő: meg kell írni azt, ami van, mégpedig egy új és önálló irodalom boltozata alatt. Eme mentálhigiénés homeopátiás trükk szerint ha az író művében számbaveszi úgynevezett értékeinket, akkor a hely szelleme által átszellőztetett könyveket olvasván a helyi magyar polgárok, munkások és parasztok nyomban öntudatra ébrednek. Hagyomány, kérem, és semmi szemérem.

Buzgón körül is néztek, hogy leltárba vegyék, mi minden kincse van az időközben jugoszláv királyságbélivé avanszált kies északi tartománynak, melynek zsírosdeszkánál is zsírosabb földjei csak úgy ontották magukból a terményt. Csakhamar rájöttek azonban, hogy nagy számban vannak. Szó szerint. Itt a nincs a legnagyobb van. No meg a trágya. Hiába a tájban dúsan lengedező aranykalászok, a hely szelleme nyakig trágyadombban áll. Trágya, és vinkótól gutaütötten horkoló parasztok, akik egy istenért sem fogják elolvasni az ő jobbító irományaikat, legfeljebb az újság halálzási rovatát, meg hogy mennyi a tehén ára.

A megvilágosodást követő kultúrsokk következtében a jugoszláv királyságbéli magyar írók java visszatávozott Kismagyarországra. Erőfeszítéseik mégsem voltak hiábavalók, még ha szemmértékre most pont ugyanott tartunk is, mint annak előtte. Hiszen a daliás idők tiszteltetére, mintegy az állandóság mementójaként a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaságban megíródhatott a himnikus hangfekvésű *Disznósárszagu vers!*

II.

Most, hogy ugyanúgy, mint mindig: a szerbiai magyarság a kezdetekhez hasonlatosan megint nyakig van, az alapító atyák tiszteletére, mintegy dicső végjátékként vegyük számba ismét helyettük is a vant. Tegyük fel ismét a kérdést: mit adtak nekünk a bácskaiak avagy a délvidékiek avagy a vajdaságiak? Mivel gazdagították ők az egyetemes magyar kultúrát?

Természetesen a burekra gondolunk.

Itt abba is hagyhatnánk a szemlét, hiszen a burek az *ultima ratio*. Nincs feljebb!

Hordozzuk mégis körbe csöppet alább a tekintetünket: ott a mélyben még mindig parádés panoráma tárul elénk. A szerb-horvát-szlovén királyságbéli magyar írók a legszebb álmaikban sem reménykedtek abban, hogy eme zsíros földeken ennyi kivételes teljesítmény sarjad. Szegények rossz helyen, a Parnasszuson kutattak hagymázás, kultúrsznob tekintetükkel. Nem vették észre a lábuk előtt parlagon heverő találmányokat.

A történelem igazságot tesz. Ma már napnál is világosabb: mi, bácskaiak a romboláshoz értünk legjobban. Lételemünk az ön- és közsorsrontás. Nagyjaink a pusztítás, a bontás, a rontás büszke Paganinijei.

Persze erre kapásból legyintenek a többiek: a csonkamagyarok, a szlovenszkóbéliek, valamint Havasalföld, Moldva és Transylvania egyesült részek magyarjai. Tizenkettő egy tucat. Hiszen bármely bús magyar ég alatt foganjon is, a rontás minden magyar sajátja, akár konyhájának a Vegeta vagy a veneszi zsíros pörköltzsaft.

Nem úgy. Elég ahhoz az élcsapat enumerációja, hogy bárki belássa: legjobbaink mesterművének kivétel nélkül sajátos íze legyen. Mit nem magyarázhat más, mint hogy eme gazdagon trágyázott földből sarjadtak egykoron.

III.

Mind közül a legnemesebb vad a sötét lovag, a lopakodó és a burek kettős titkának tudója: Dani Zoltán, a szerb fegyveres erők nyugalmazott ezredese. Feketeöves mestertröll.

Dani a Jugoszláv Szövetségi Népköztársaságban lévő Szerb Szocialista Köztársaságban lévő Vajdasági Szocialista Autonóm Tartomány-

ban lévő Székelyföldön született. Székely apa és román anya gyermeke. Mondom, mestertröll.

Egyetlen lövéssel hazavágott egy csilliárd dolláros fegyverüzletet. Ő a délszékely MacGyver, aki a legenda szerint maga eskábálta szerkezettel a NATO-bombázások idején lelőtte az amerikai hadsereg lopakodóját. Azt az F-117 Nighthawk vadászbombázót, mely nemhogy pusztá szemmel láthatatlan, de a legmodernebb kémtechnika sem tudja kiböngészni az égről. Ez a kis-jugoszláv székely virtus! Rossz nyelvek szerint persze a Jugoszláv Szövetségi Köztársaság haderejének technikája már annyira elavult volt akkortájt, hogy a modernkedő jenkik nem számoltak vele. De ez nyilván csak bolsevik rágalom.

És ez még mind semmi!

Miután Dani Zoltán Gvozden Đukić álnéven lekapta az egyre szűkülő szerb égről az amerikai lopakodót, egyszer csak fogta magát, faképnél hagyta a sereget, és burekpékséget nyitott Székelykevéen. (Lásd még: Lucky Luke, újvidéki leánykori nevén Talpraesett Tom ellovagol a naplementébe.) Eresszünk hát el egy áhítatos, halk bazdmegot! Oké, a szuperhősök is visszavonulnak néha, de csak azért, hogy erőt gyűjtsenek a következő világmegváltáshoz. Rambo dödöllét süt vagy John McClane sztrapacsakát gyúr minden áldott nap?

A világ minden szegletében milliárdos celeb lett volna abból a heróból, aki a világon először kicsinál egy lopakodót. Nem úgy Dani Zoltán, kinek híres székely szerénysége nem engedte, hogy talmi hívságokkal villogjon. Természetesen a lopakodó lelővőjének nevét is Dani szerény kérésére szerbesítették a hatóságok a nyilvánosságban, nem azért, mert a Jugoszláv Néphadsereg romjainak bakáit frusztrálta, hogy egy székely bicskás volt a legtökösebb közöttük.

Hova tovább? Mi van a csúcson túl? Mi jöhet még a lopakodó után?

Természetesen még magasabb csúcsok. Dani ezredes nem lazál, nem ül a babérjain. A legnagyobb titok tudója lett: magyar létére két szép lopakodólevevő kezével megtanult igazi burekot sütni! És az előzmények tükrében szemernyi kétségünk sem lehet, hogy ebben is ő a legeslegnagyobb. Mi pedig neki, de csakis neki megbocsátjuk, hogy székelyként nem puliszkával traktálja a falubélieket.

IV.

Pannóniában a tökéletes burek elkészítésének receptje tehát a következő. Menj el Székelykevére Dani Zoltán burekpékségébe, és végy egy túrós burekOt. Sosem és semmilyen szín alatt, semmilyen kínok között hánykolódva sem burekEt! Ilyet igaz magyar ember nem tesz, nem mond, nem gondol. A rendeléskor a helyes ragozásra különösen ügyelj, ha nem akarsz, hogy az ezredes lekapjon mind a tíz körmödről, akár egy lopakodót. Végy hozzá egy jogurtot is (mondom: jogurtot, ügyelj a há hang elhagyására).

És ezt az egészet szépen told be az arcodba, hogy közben zsíros legyen tőle a kezed, zsíros legyen az ajkad, zsíros az orcád, zsíros még a szemöldököd is! Aztán rendelj még egyet, meg még egyet, meg még egyet, míg csak meg nem üt a guta.

Ennyi.

Ha valamilyen sorscsapás következtében elfuserált gasztrosznob vagy, és otthon akarsz burekot sütni, akkor a következőt kell tenned. Menj el a röszkei határátkelőtől vagy száz méternyire lévő zöldhatárhoz. Végy egy koszovói albán illegális határátlépőt (a szerb sajnos ilyen célokra használhatatlan). Vidd haza. Ő megsüti neked a burekot.

Ennyi.

Persze nem feltétlen kell mindehhez Röszkéig menni. A Keleti pályaudvaron vagy akár a Budapest–Hegyeshalom vasútvonalon is telezhetsz valamilyen albánt. De a gourméknak mindenképpen a röszkei szelektálást javasoljuk, mert a Keletiig tartó úton az illegális albán pékek javát már lefölozik. A hegyeshalmi maradék meg valóban csak gazdasági bevándorló, akinek ugyan a kisujjában van a bureksütés, mint minden egyes született albánnak, de ha igazán ingyenc vagy, nem bízd a dolgot a véletlenre.

Más unortodox megoldással, úgymint dagasztás, nyújtás és sütés is lehet kísérletezni, persze csak ha elmebeteg vagy, és nem szégyelled. Nem lehet elégszer szájba rágni, hogy a tisztességes házi sütéshez mindenképpen kell egy illegális koszovói albán bevándorló, és sajnos még akkor sem biztos a végeredmény.

Vigyázat!

Pannóniában a burekot imposztor álalban pékek hamisítják! Ők ugyanolyan albán gazdasági bevándorlók, mint a többi, csak itt ragadtak valahogy, és jó dolgukban pékséget nyitottak. Velük az a baj, hogy rettentő hamar átveszik a bennszülött magyar populáció rossz szoká-

sait. Szinte órák kérdése, és hamisítani kezdik a burekot, teletömve azt mindenféle adalékanyaggal. Ezért pékségben lehetetlen tisztességes burekot kapni Hunnia kies belmagyar vidékein.

Mindezen okokból az illegális határátlépők otthon is csak egyszer használatosak. A bureksütés után házi albánunkat egyből engedjük szabadon, és ha ismét megkívánjuk a jó, ropogós burekot, fogjunk be helyette másikat.

A nyálcsorgató olvasó nyilván rájött már arra, hogy mi a házi sütés gyengéje. Sajnos sosem tudhatjuk, hogy milyen péket fogunk ki: hány-szor toloncolták már vissza az országból, hányadszor próbálkozik a zöldhatáron, mennyit bolyongott már festői székesfővárosunkat övező kicsiny hazánkban. Ki tudja, mennyire akklimatizálódott már, mennyi rossz szokást vett föl a bennszülöttekkel (úgymint határrendészet, embercsempészek, kalauzok) való érintkezés során. Ezért a betonbiztos, az autentikus, az igényes receptúra mégiscsak az, ha felkeressük a világhírű mestertroll, Dani Zoltán ezredes burekzsírban tocsogó, három lopakodó csillagos pékségét Székelykevére.

És figyelem! Magyar ember evés közben nem beszél! Ez persze marhaság, dehogynem. Viszont halálosan komoly, hogy sosem eszik burekEt, csakis burekOt! Ha beszél közben, ha nem. Ha csámcsog közben, ha nem.

Bácskai Magyar Trolltár TOP 10

1. Dr. Brenner József, avagy Csáth Géza (Szabadka)
2. Bugyi Zoltán, a 3 + 2 énekes-gitáros frontembere (Temerin)
3. Rosenfeld Mátyás, avagy Rákosi Mátyás (Ada)
4. Nannosplax Leucodon Montanosyrmienensis, avagy a délvidéki földikutya (Szabadkai homokpuszta)
5. Pipás Pista, az átokházi transzvesztita sorozatgyilkos (Átokháza)
6. Ban Josip Jelačić Bužimski, avagy Jellasich, a gyáva (Pétervárad)
7. Matuska Szilveszter, a biatorbágyi rém (Csantavér)
8. Tóth László, Michelangelo Piétájának kalapácsos megrongálója (Magyarkanizsa)
9. Dr. Mezey György, labdarúgásunk doktorbácsija, az irapuatói mesteredző (Bácsvölgy)
10. Dani Zoltán, aki levette a lopakodót (Székelykeve)